

Ongeremde kinderpraat

“Is het nog Corona-tijd?”

De bladeren van de bomen kleuren rood en oranje, de wind blaast ze in hoopjes in hoeken of onder hagen. De ochtenden zijn al een pak kouder, door het winteruur zijn de avonden donkerder... De winter komt eraan. Dus had ik als altijd-op-tijd-zijnde-mama de doos met sjaals, mutsen en wanten alvast van de zolder gehaald. Zaterdagochtend haalde Juda zijn knalrode muts mét gigantische pompon eruit, zette hem op zijn hoofd en juichte: "Aha, nu is de coronatijd voorbij, nu begint de wintertijd, hé, mama?!" ... Was het maar zo eenvoudig!

Het harde besef komt stilletjes binnen. Voor onze kleinste is het grootste deel van zijn 'bewuste' leven ondertussen 'corona-tijd', zoals onze zonen het zeggen. Voor hem zijn mondklappers het normale. Hij stelt zich vragen als we ergens komen en er staat géén overgedimensioneerde bus ontsmettingsgel klaar. Hij heeft al maanden geen winkel meer aan de binnenkant gezien, ...

Vorig weekend hebben we ontdekt dat hij zeer goed mensen met mondklappers herkent. Waar ik soms héél goed moet kijken om te zien wie er eigenlijk achter zit, is hij vaak feilloos in staat om die mensen

te herkennen. Toch een beetje griezelig soms...

Ik ben ontzettend dankbaar dat onze kinderen allemaal jonger dan 12 jaar zijn. Voor hen gaat het leven eigenlijk best wel

Juda zette zijn knalrode muts mét gigantische pompon op zijn hoofd met de woorden: "Aha, nu is de coronatijd voorbij, nu begint de wintertijd, hé, mama?!"

'normaal' verder. Ze mogen nog naar de basketles (maar zonder gebruik te maken van de kleedkamers). Ze mogen naar de muzieklessen (als ze eraan denken de pijlen in de gebouwen te volgen), ze mogen nog naar de jeugdbeweging, de Timo-kids (al kunnen/mogen ouders niet meer

helpen), ... Mijn hart gaat uit naar de leeftijdsgroep die boven onze kinderen zit, de 12-plussers. Zij mogen eigenlijk niets meer, moeten constant met mondklappers rondlopen, worden geteld als een contactpersoon. Ze wonen vaak nog thuis en kunnen hun eigen bubbel niet kiezen, ...

Sinds juli mogen we terug in het kerkgebouw samenkomen. Onderweg merkte Abel op dat er toch wel heel veel logeerwagens (mobillhomes) op de baan zijn... In de kerk worden kinderen strikt gescheiden van de volwassenen. Iemand van het coronateam tekent buiten voor de kerk nog snel de laatste strepen op 1,5m van elkaar. Het doet een beetje onwennig aan, maar wij zijn toch dankbaar dat we mogen samenkomen...

De truc is om gelukkig te zijn met de kleine dingen. Zoals toen Eli onlangs zei: "Mama, graden kan je toch zeggen in Celsius en in Frankenstein?". Jonathan en ik keken elkaar aan en schoten in een mega-schaterlach... de klinkers klopten in ieder geval al! 😊

Ann Van der Flaas, jongensmama van Eli (10), Micha (8), Abel (6) en (Juda 3,5)